

Người nữ binh không số quân trên kháng tuyến tử thủ Ba Tơ

Bắc Phong

Trích “Những Trận Đánh Không Tên Trong Quân Sự 2004” sắp phát hành vào khoảng ngày Quân lực 19/6/2004

Mùa Hè Quảng Ngãi 1972, những cơn gió Lào cháy đất, bóc da người lính trận. Bắc quân từ những vùng rừng núi Tây Trường Sơn ùn ùn vượt biên thùy Lào-Việt áp lực khắp nơi trên khắp lãnh thổ miền Trung cần khô “mùa Đông thiếu áo Hè thời thiếu ăn” này. Bắc quân muốn đánh gục Quảng Ngãi bằng mọi giá, muốn xé xác miền Trung ra làm hai bằng mọi giá... trong âm mưu nhuộm đỏ miền Nam.

Chỉ trong vòng một tháng, quận Mộ Đức đã hy sinh hai sĩ quan quận trưởng, chi khu Quế Sơn thất thủ và lọt vào tay Bắc quân thuộc Sư Đoàn chính quy 711. Trong một cuộc tiếp xúc ngắn ngủi với các phóng viên báo chí, Đại tá Ngô Văn Lợi, Tỉnh trưởng kiêm Tiểu khu trưởng Quảng Ngãi chỉ lên tấm bản đồ, ông chưa nói ngay đến các trận đánh, các vị trí giao tranh, ông tức giận nói về những hành động dã man của cộng quân khi đốt nhà, tàn sát đồng bào và bắt dân đưa lên núi:

- Các anh chị có tưởng tượng nổi cảnh quân cộng sản dùng đồng bào làm bia đỡ đạn một cách tàn bạo không? Họ đã làm điều đó khi đánh Pháp thời trước, nay họ xài lại cái trò dã man đó khi tấn công các vị trí chúng ta. Họ đốt nhà đồng bào quanh căn cứ mỗi khi tấn công chúng ta. Nỗi đau xót của chúng ta là phải chứng kiến cảnh bà con gục chết giữa hai lần đạn, trong biển lửa. Nơi nào còn lại họ lừa đồng bào không được, họ đốt sạch nhà dân! Dường như họ không còn là người Việt Nam!

Ông đưa bàn tay đặt lên tấm bản đồ với những nét đau uất hằn lên gương mặt. Bàn tay ông thu lại bóp hai bên vầng trán, xong ông chỉ từng điểm trên bản đồ:

- Sơn Tịnh, Minh Lang, Ba Tơ... nhà dân thành tro bụi dưới bàn tay cộng sản, không biết bao nhiêu người đã chết, không biết bao nhiêu người đã bị bắt đem vô rừng... và những bàn tay thấm máu đồng bào đó đang bung rộng trên hầu hết lãnh thổ Quảng Ngãi. Chi khu Ba Tơ là cái nút chặn chiến lược nằm sát biên giới Lào-Việt sẽ là mục tiêu sinh tử cần phải nhổ của địch, và cần phải giữ bằng mọi giá của ta. Ba Tơ mất là Quảng Ngãi lâm nguy. Mất Quảng Ngãi là miền Trung bị địch cắt làm hai, nhưng chúng ta sẽ bẻ gãy ý đồ địch!

Chi khu Ba Tơ nằm giữa một vùng đồi núi chập chùng liếp liếp rừng xanh tiếp cận biên giới Lào-Việt. Ba Tơ dân số khoảng 16 ngàn người với một căn cứ quân sự được Tiểu đoàn 69 BĐQ/Biên Phòng và 2 đại đội Địa Phương Quân khoảng 160 người trấn giữ. Ba Tơ như một con mắt, một cái ống nhòm bám theo các hoạt động địch, dòm ngó chân địch. Bắc quân xẻ núi vượt sông vô tận Kampuchea được mà không búng nổ Ba Tơ để mở đường chiếm Quảng Ngãi, cắt miền Trung ra làm hai được là một nỗi bức tức của Hà Nội.

Núi Quảng Ngãi với Ba Tơ là một con lộ nhỏ như hương lộ, con đường phải qua những khoảng trống và tiếp theo là một hẻm núi hiểm trở chết người, nơi địch đã từng phục kích các quân xa và xe đồ của thường dân. Vượt qua được hóc núi hung hiểm này mới tới Ba Tơ. Vô hình chung, Ba Tơ bị thiên địa vây kín mà nếu đoạn đường hiểm trở này bị địch cắt đứt, Ba Tơ bị cô lập, và con đường thoát duy nhất của Ba Tơ là máy bay, con đường sống tiếp tế cho Ba Tơ cũng bằng máy bay.

Núp trên một mỏm núi xa xa phóng ống nhòm xuống căn cứ Ba Tơ, Tư lệnh chiến trường của Bắc quân thuộc Sư đoàn 3 Sao Vàng lầm bầm:

- Theo tin tức tình báo ta nhận được thì quân số địch chỉ khoảng hơn một tiểu đoàn, ta dùng một trung đoàn, tăng cường sơn pháo và một đại đội đặc công cường tập là búng chúng ngay! Đồng chí nghĩ sao?

- Trên cơ bản lô-gic, 4 đánh 1 là ta có thể thắng được, nhưng báo cáo đồng chí, quân trú phòng nguy là quân Biệt Động Biên Phòng, khả năng tác chiến của họ không thể coi thường được! Cái đám biên phòng này không thể xơi chúng dễ dàng. Hai đại đội Địa Phương Quân nguy cũng là loại khét tiếng khó xơi ở địa bàn này. Đề nghị chính ủy cho họp ban tham mưu sư đoàn, chỉ thị trung đoàn nào thi hành lệnh trên, và cho học sa bàn tấn công gấp trong một tuần!

- Nhất trí với các nhận xét khá chính xác của đồng chí! Và tôi đề nghị giao cho Trung đoàn 42 cái vinh dự nhận và hoàn thành trách nhiệm cao cả do đảng và nhà nước ta giao phó! Chúng ta sẽ cho tăng cường thêm một đơn vị sơn pháo để dập Ba Tơ nát như Điện Biên Phủ!

Sau khi một số nhà dân bị việt cộng đốt cháy trong trận tấn công dò dẫm phản ứng và khả năng phòng thủ của Ba Tơ, Tiểu Khu đã tiếp tế một khối lượng lớn đạn dược, lương thực và thuốc men cho quân trú phòng. Tin tức hoạt động địch được theo dõi, cập nhật từng ngày, từng giờ. Trong khi các phương tiện phòng thủ Ba Tơ được tăng cường thì bên kia biên giới Lào-Việt, cộng quân lập một căn cứ Ba Tơ thứ hai trên sa bàn, đặc công học ngày, học đêm làm sao có thể dứt điểm Ba Tơ ngay trong đêm đầu với một trận cường tập bằng biển người và pháo. Nhưng một điều địch quân không ngờ là ngoài quân số chính thức có số quân, có quân bạ, có thể bài... Ba Tơ còn có những nữ binh không số

quân, những người đàn bà chiến đấu gan lì bên các ô súng của chồng, kể cả những nhóc nhỏ con của các Địa Phương Quân trú phòng ở chung trong doanh trại. Các dây giao thông hào, các công sự phòng thủ, các ô chiến đấu tua tủa những súng chia ra ngoài, những thùng lựu đạn, những thùng đại liên, những ống phóng M72... sẵn sàng ngày và đêm, sáng và tối... bất cứ lúc nào, khi bị tấn công, kháng tuyến bỗng chốc sẽ trở thành lưới lửa phản kích ngay lập tức.

Cũng như đa số anh em Địa Phương Quân khác, anh Bảy Địa Phương Quân, 4 năm lính, một con 9 tuổi, cu Thành, một vợ vừa cần thai... sống với anh trong trại từ ngày cưới nhau. Chị Bảy tâm sự với bạn bè:

- Mình xuất giá thì phải tòng phu, “anh đâu thì em đó”, tui đâu có bỏ ảnh một mình trên cái chi khu Ba Tư này được. Tui thương chồng tui, tui sống chết với ảnh. Tui đem cả thằng Cu Thành lên ở với ảnh trong cái tiền đồn heo hút này!

- Thế thì chị không sợ súng đạn sao?

- Thét rồi cũng quen! Có mấy lần việt cộng đánh đồn, ảnh bảo tui ở trong hầm, nhưng khi quay lại, ảnh lại thấy tui bên cạnh. Cũng đỡ buồn trong những lúc ảnh chong con mắt nhìn ra bóng đêm, rồi khi bắn nhau với việt cộng, anh chỉ tui cách bắn nữa. Nay thì tui rành súng đạn lắm! Tui ném lựu đạn không xa, nhưng tui bắn cũng ngon lành không thua ai! Chị biết không, tui bắn rành rẽ cả M16 lẫn M79 đó! Đạn tui bắn hay đạn ảnh bắn, việt cộng trúng đạn cũng lãnh theo chết lản quay như thường!

- Chị chiến đấu như lính, vậy chị có được phát lương không?

- Làm gì có chuyện đó chị! Tui thương chồng, tui chiến đấu bên chồng, tui đâu màng mấy cái chuyện lương lậu! Không mất chồng, không mất đồn là tui dui rồi!

Thế nhưng, mùa hè năm nay, Ba Tư bị cộng quân đe dọa nghiêm trọng hơn, anh Bảy nghe Trung đội trưởng đi họp về họp trung đội và anh biết tình hình vô cùng nguy hiểm trong những ngày tới, hay có thể cả trong đêm nay. Anh lo cho an nguy của vợ con, anh muốn chị Bảy đem cu Thành về phố ở nhà ngoại chờ tình hình sáng sủa mẹ con hãy trở lại. Anh gọi vợ:

- Sáng mai có chuyến trực thăng tiếp tế và máy bay sẽ về lại Tiểu Khu, anh xin phép ông thẩm quyền cho mình và con theo máy bay về ở dưới ít hôm! Trên này bây giờ căng và nguy hiểm lắm!

- Không! Em và cu Thành ở lại với anh. Em mà về dưới đó, nghe việt cộng đánh đồn là em bỏ ngủ, bỏ ăn. Em đâu sợ chết! Em không về!

- Còn cu Thành! Con có muốn về ngoại ít hôm không?

- Không! Con ở lại với Ba!

- Con ở lại vương chân Ba! Con đâu giúp gì được Ba và mấy chú mấy bác khi Việt cộng tấn công đồn? Lỡ Việt cộng tràn vào đồn thì làm sao ba xoay xở mẹ và con?

- Con không vương chân ba đâu! Con mang đạn trong hầm ra cho Ba. Lỡ thua Ba chạy, con chạy theo. Ba đâu cần cõng con như hồi nhỏ. Con ở lại với Ba nghe Ba!

Anh Bảy bỏ thùng đạn xuống chân, đến ôm vợ và con vào lòng:

- Thôi được! Sống chết có nhau. Anh còn một cái áo giáp cũ để góc giường, tối nay em để bên cạnh và mặc vào khi phải ra giao thông hào với anh! Cu Thành ở trong hầm, khi ba gọi mới chui ra theo đường Ba thường chỉ con đi. Con không được bò lên mặt đất lượm dù hỏa châu như mấy lần trước khi súng còn bắn nghe chưa!

Thế là ụ súng của anh Bảy lại có thêm một tay súng và một tiếp đạn viên chưa tới tuổi vào Thiếu sinh quân. Anh Bảy tin ở khả năng phòng thủ và sức chiến đấu của đơn vị. Chiến đấu bên cạnh một tiểu đoàn Biệt Động Quân Biên Phòng lừng danh, anh và Đại đội ĐPQ của anh rất an tâm. Anh lại là người tin ở mệnh số. Ngày hai vợ chồng coi tuổi cưới nhau, ông thầy Đạt tướng số ở Quảng Ngãi bảo hai tuổi hợp nhau, không làm giàu nhưng thọ, “trăm năm hạnh phúc”, hai số này lấy nhau là tốt. Anh Bảy nghĩ đi lính Địa Phương Quân đồn trú trên cái đồn để ăn pháo địch như vậy thì số nào giàu cho nổi, còn hạnh phúc thì có là cái chắc, chồng thương vợ, vợ không bỏ chồng trong lúc nguy nan như hôm nay... thì hạnh phúc là đúng quá rồi, còn cái chuyện sống trăm năm đầu bạc, rụng tóc rụng răng... ui thì tới đâu hay tới đó, việt cộng bắn thì mình bắn lại, tên bay đạn gỏi, rủi may có số...

Ngày nóng đêm lạnh, những cơn gió núi về đêm tràn qua Ba Tư lạnh se người. Lại một đêm biên trấn chờ địch pháo, chờ địch tấn công bốn mặt. Các điểm nóng có thể địch gom quân làm tuyến xuất phát công đồn đã nằm trọn trên bản đồ không yếm và pháo binh. Các cuộc hành quân bung rộng ban ngày đã để lại cho địch vô số những mìn và trái sáng gài từ xa đến cận và sát vòng rào phòng thủ trước khi rút quân vào căn cứ. Những toán tiền sát kích đêm báo động đã nằm ở các điểm và tuyến dự phòng... Rừng xanh không có chân, núi không thể bò xiết vòng vây từ những cao độ, chỉ có con người, chỉ có đặc công, chỉ có Bắc quân mới khả năng di chuyển khép nhỏ vòng vây Ba Tư, nhưng vòng vây đã giăng lưới lửa, vòng phòng thủ kín cơ hồ một con kiến chui vào không lọt. Bắc quân không thể chọn cái bất ngờ trong đêm nay, hay ngày mai.

Giữa đêm gió ngưng, tiếng xạt xào của lá biến mất, cứ điểm Ba Tư tưởng chừng đang vùi trong giấc ngủ, nhưng không, cái im lặng chết người của đêm không một tiếng côn trùng đang báo hiệu một cái gì bất trắc, nguy biến, một trận tấn công phủ đầu, vùi dập. Tất cả quân trú phòng đều chong mắt vào đêm đen.

Cạnh bìa rừng như có tiếng con chim giạt mình hốt hoảng xé kẽ lá bay vút vào đêm đen. Một loạt trái sáng và claymore tự động nổ vang, chiếu tỏa rực một góc rừng phía Tây Bắc. Đại liên, M16 và phóng lựu từ bên trong đập ra đơn vị địch như mưa. Nhiều bóng đen quy xuống và những bóng đen khác giạt ra hai bên và tiến quân ào ạt vào hàng rào phòng thủ. B40, AK và các loại pháo địch tác xạ tập trung vào ổ đại liên của anh Bảy dọn đường cho toán đặc công cắt hàng rào kẽm gai mở đường tiếp cận kháng tuyến để tránh phi kích và pháo binh. Cùng lúc, các tuyến phòng thủ bên Biệt Động Quân cũng bị tấn công đồng loạt, song đường như Bắc quân có kế hoạch áp lực nặng hơn bên tuyến Địa Phương Quân với hy vọng chọc thủng hàng rào mặt này. Các loại thương liên và pháo địch cày tung tóe những mô bao cát trước mặt anh Bảy. Anh Bảy tay siết cò, vai đưa bá súng xoay qua lại, lưới lửa đạn cheo chéo vào các toán địch quân đông như kiến. Khẩu đại liên của hạ sĩ Bình bên cạnh và khẩu của anh nổ không biết bao nhiêu thùng đạn anh không nhớ. Anh không quay lại, mắt chong về phía trước, miệng gọi chị Bảy:

- Em chuyển gấp thêm mấy thùng đạn đến sắp sẵn cho anh! Nhanh lên! Cạy nắp kéo sẵn mấy giây đạn ra cho anh!

- Chỉ còn có 4 thùng anh ơi!

- Trời ơi! Tụi nó xả lảng suốt đêm nay, 4 thùng sao đủ! Em theo giao thông hào vô hầm gọi Cu Thành phụ đem đạn ra cho anh, tiếp tế thêm vài thùng cho ổ bên phải của Hạ sĩ Bình. Nhanh lên đi em!

Từ hôm đến giờ, khẩu đại liên của anh Bảy bắn không ngừng nghỉ. Khi chị Bảy trở ra với hai thùng đạn, cu Thành khệ nệ cong lưng mang theo ra một thùng. Anh Bảy bảo con:

- Con mang thùng đạn qua cho chú Bình! Nhiệm vụ của con là tiếp thêm đạn cho chú Bình nghe! Xong rồi chạy theo giao thông hào về hầm chờ mẹ!

Chợt chị Bảy la lớn:

- Trời ơi! Tụi nó cắt xong một mảng hàng rào ngoài và đang ùa về phía mình anh ơi!

- Kệ cha nó! Mình bắn không kịp, ngã bao nhiêu nó tràn vô bấy nhiêu, nhưng còn nhiều vòng tử thần khác mới vô sát mình được. Để anh săn sóc tụi nó!

Đạn hai bên nổ như mưa, đạn chéo nhau như điện xẹt trên hàng rào kẽm gai. Anh Bảy la lớn:

- Em chụp lẹ cây M16 của anh chơi tụi nó phụ anh! Một đồng gấp đạn bên tay phải em đó! Bắn rát tụi nó chỗ cục gò mới để anh thay giầy đạn! Hết băng đạn, em thọt quả M79 vào chỗ đó cho anh!

Chị Bảy chụp súng, tì vai bắn thành thạo như một chiến binh từng trải chiến trường. Khi khẩu đại liên của chồng khắc đạn trở lại, chị đổi hướng M16 chĩa súng qua hướng nhấp nhô những bóng đen địch đang tấn kích một điểm khác bên cánh trái anh Bảy. Hết băng đạn, chị chụp khẩu M79 phóng cầu vòng một quả vào mục tiêu anh Bảy đang tác xạ. Một bóng người núp sát mặt đất tránh đạn súng nhỏ và đại liên bị quả M79 bắn tung lên. Chị kinh ngạc thích thú bật lên tiếng:

- Trúng một tên việt cộng anh ơi!

Anh Bảy tay xiết cò bắn từng loạt đạn, miệng suốt xoa:

- Vợ anh bắn M79 ác thật! Ngon lành hơn cả anh! Đúng là tên này tới số!

Đến gần hơn 3 giờ sáng, tiếng súng hai bên vẫn nổ dữ dội, một số đặc công chết dính trên các vòng rào kẽm gai, số khác còn sống hoặc bị thương nằm chết dí tại chỗ, nhưng điều đó rất nguy hiểm, vì những tên còn sống có thể âm thầm cắt tiếp hàng rào kẽm gai dần vô kháng tuyến bên trong để gần tầm hiệu quả của B40, trong lúc đó, các đơn vị bộ binh địch lại tiếp tục dồn vào gần căn cứ dường như mỗi lúc mỗi đông để chuẩn bị đợt cường tập dứt điểm Ba Tư trước khi trời sáng. Anh Bảy nghe các thẩm quyền nói chuyện:

- Xin thẩm quyền gọi phở các loại gấp, tái gầu gân sách TOT vòng Bắc Bình số 1. Tụi nó đông như kiến, áp lực nặng về phía phòng thủ của cánh Đổng Đa 1. Cứ từ vòng Bắc Bình 1 đập dần ra vòng số 2, kéo phải 200 mét, kéo trái 200 mét! Xin cho gấp! Khởi cần điều chỉnh bằng trái khói! Cứ nấu phở như tháng trước! Dọn đứng bàn... Nghe rõ!

Tiếng đạn trọng pháo xé màn đêm đỏ lửa ầm ầm xuống mục tiêu, trải rộng một vùng lửa đỏ và cát bụi tung tóe ngang tầm mắt trước mặt anh Bảy. Cây cỏ, đất cát bị cày xới và người ta nghe những tiếng thét kinh hoàng của những toán Bắc quân bị đạn và những toán còn sống chạy giạt ra xa biến mất trong rừng cây. Các mục tiêu còn lại bị súng nhỏ và đại liên phòng thủ thanh toán dần. Cánh quân của sư đoàn Sao Vàng cường tập phía Tây Bắc cứ điểm Ba Tư bị đập nát, về phía kháng tuyến trách nhiệm của Biệt Động Quân, tiếng súng địch cũng im dần. Địch quân rút lui khi trời hừng sáng về biên giới Lào-Việt để tránh bị phi kích ban ngày. Chiến trường yên tĩnh trở lại như đầu hôm. Mặt trời đã bò ra khỏi đám mây phương đông, ánh sáng mai chiếu rọi những tàng cây trụi lá bên bờ rừng xa xa mà hôm qua chúng vẫn còn xanh. Lá quốc kỳ vẫn bay lồng lộng trong nắng sớm. Anh Bảy dựa vào thành bao cát lim dim mắt. Chị Bảy ngủ say dưới chân chồng với cây M16 còn trong tay chị.

Một đêm lửa đạn đã qua... và một đêm lửa đạn có thể sắp đến, tàn nhẫn, ác liệt hơn.

Ban ngày, quân trú phòng bung ra ngoài kiểm soát tình hình, đếm xác địch, đặt lại hệ thống mìn bẫy và trái sáng, cùng lúc bên trong anh em tu bổ lại hệ thống phòng thủ, tăng cường đạn dược tại chỗ các vị trí súng cộng đồng... Tất cả được lệnh ứng chiến tại chỗ. Đêm thứ hai, đêm thứ ba, địch trở lại tấn công nhưng cường độ nhẹ hơn, dường như hôm đầu địch tôn thất nặng. Các điểm pháo địch đặt quanh sườn đồi rút liên tục vào căn cứ Ba Tư không gây thiệt hại nhiều trên các công sự phòng thủ kiên cố, và có vẻ như địch muốn điều nghiên và điều chỉnh các vị trí cần tác xạ trong căn cứ bằng những đợt pháo ban đêm cho trận cường tập quyết liệt kế tiếp. Sau khi rút qua bên kia biên giới Lào-Việt bổ sung quân số và điều chỉnh chiến thuật tấn công, Bắc quân sẽ ra tay trở lại.

Qua ba đêm bị tấn công mà nặng nhất là đêm đầu, số thương vong của quân trú phòng không đáng kể, đạn dược lương thực căn cứ đã chuẩn bị cho gần một tháng bao vây mà không cần tiếp tế. Các binh sĩ bị thương được điều trị tại chỗ vì không thể tản thương về Tổng Y Viện Duy Tân hay Bệnh viện Quảng Ngãi. Các sườn đồi quanh Ba Tư địch chong pháo và phòng không như cây rừng, từ trên cao nhìn xuống, Ba Tư trở thành một điểm nhỏ và bất cứ một chiếc trực thăng nào lọt vào Ba Tư hay đậu lên bãi đáp căn cứ, sẽ không có cơ hội thoát khỏi lưới lửa của Bắc quân. Ba Tư đã thực sự bị bao vây và cô lập. Nhưng Ba Tư vẫn sừng sững hiên ngang trước mắt quân thù.

Đêm thứ tư, đúng như dự đoán của Trung Tâm Hành Quân và chi khu Ba Tư, địch tăng cường thêm một số không rõ về hỏa lực và quân số để dứt điểm Ba Tư. Mới khoảng 6 giờ tối, các toán tiền sát đã báo cáo về các dấu hiệu chuyển quân đông đảo của địch. Lệnh mấy đũa con “rong chơi xa” vào hàng cấp tốc được ban ra để pháo binh dập phủ đầu các điểm khả nghi tập trung quân của địch. Đánh trước cho mẽ thế tiến công của địch ngon hơn. Các khẩu pháo 105ly của Biệt Động Quân rót đạn tới tấp vào các điểm khả nghi, và y như rằng, một số đơn vị địch đang gom quân chuẩn bị cho trận cường tập biến người bị lãnh pháo, các chỉ huy hành quân địch tản quân để tránh pháo và bất ngờ ra lệnh trả đũa. Pháo địch trên các sườn đồi thi nhau rót vào căn cứ và địch bắt đầu tấn công dữ dội khắp các tuyến phòng thủ. Đạn bên trong bắn ra như mưa bão.

Cũng như mọi hôm, đêm nay, chị Bảy mang mền và áo giáp ra ngủ bên chông. Chị rập băng đạn vô cây M16, chị chuẩn bị đạn sẵn sàng cho cây M79, chị khui nắp mấy thùng đạn đại liên để sẵn cho chông rồi chị lăn ra quán mền ngủ dưới chân anh Bảy. Lúc này chị mang bầu cũng gần hai tháng, cái bầu làm chị mỗi mệt, thêm ba đêm chiến đấu bên chông, bị mất ngủ làm người chị như rã rời không mang nổi một thùng đạn, thế mà khi địch bắt đầu khai hỏa, những tràng thượng liên đầu tiên tua tủa những lần lửa như điện xẹt cắm vào bao cát bên cạnh anh Bảy cùng với tiếng pháo của địch trút vào căn cứ, chị bung mền chụp súng bắn tiếp chông một cách tỉnh queo. Anh Bảy bảo chị:

- Đêm nay có lẽ là đêm sống chết đó em! Tụi Sao Vàng này là loại dữ chứ không phải tụi địa phương. Nó không nhờ mình nổi thì người ta sẽ gọi nó là sư đoàn Sao Chì, Sao Đất

Sét... nó nhục lắm. Có điều biết chắc là có một tên Sao Vàng bị ăn M79 của em mà thằng sư trưởng nó cóc biết! Nó biết chắc nó độn thổ!

Anh Bảy đùa với vợ. Hai vợ chồng “hợp đồng chiến đấu” ngon lành dưới làn đạn chúi chéo của đủ các loại vũ khí địch trút vô đôn. Gần đến 4 giờ sáng, súng các mặt nổ dữ hơn, pháo trên các đồi xung quanh rót đạn ào ạt hơn, kinh nghiệm chiến trường cho anh Bảy Biết là địch chuẩn bị biến người và quả như vậy, tiếng hô xung phong dậy vang rừng núi nghe rõ len lách trong tiếng đạn nổ như mưa, như pháo Tết. Tiếng hô xung phong của địch cũng pha chen với những tiếng thét đau đớn kinh hoàng của dòng người địch bị trúng đạn, có thể người bị một viên, có thể cùng lúc bị mấy mươi viên, có thể tan xác, có thể quần quai...

Lúc này chị Bảy không trở lại hầm mang đạn ra, chị dựa vách bao cát bên chông bắn chính xác vào các mục tiêu đang tràn vào các mảng hàng rào bị cắt, chị bắn có lúc hàng loạt cả băng đạn, có lúc chị bắn từng ba hay bốn viên một. Chị trở thành một xạ thủ tác xạ điêu luyện tự lúc nào chị không biết.

Còn cu Thành? Nhóc nhỏ đêm nay không núp trong hầm mà ra hẳn giao thông hào. Anh Bảy gọi con:

- Đêm nay hao đạn quá trời! Mấy khẩu đại liên mà hết đạn thì M72 có thánh cũng không thay nổi. Trong hầm còn nhiều đạn không con?

- Còn Ba! Con thấy còn một đồng lặn! Nãy giờ con mang đạn ra cho Ba và chú Bình mà Ba mê bắn Ba đâu có hay!

Anh Bảy mắt vẫn không rời mục tiêu, không rời các toán đặc công gần như ngang nhiên liều mạng đập xuyên lưới lửa để xé vô đôn. Bàn tay anh Bảy tê rần, mấy ngón tay như cứng lại. Địch tấn công rất quá, nên cái cảm xúc thương con, thương vợ nó không còn chỗ trong đầu anh. Đạn từ nòng súng anh vẫn tuôn ra như mưa bắc, và anh có cảm tưởng nếu anh ngưng bắn, địch sẽ tràn tận hàng rào phòng thủ sau cùng, và những tên còn sống sẽ chơi một quả B40 vào ổ đại liên anh. Anh thương đơn vị, anh thương vợ con... Và anh phải chiến đấu chết bỏ.

Gần khoảng 5 giờ sáng, chưa có tuyến phòng thủ nào bị chọc thủng. Cu Thành vẫn tải đạn ra tuyến cho cha. Đầu đêm cu Thành khệ nệ mang hết thùng đạn này sang thùng đạn khác dưới làn mưa đạn, em như không cần biết gì trên đầu em giăng kín những thứ chết người, xẹt qua xẹt lại như đom đóm điên cuồng rượt đuổi nhau. Cuối hôm, độ cường tập của địch hung hãn hơn, một số vòng rào bên ngoài bị cắt sát dần, bộ binh và đặc công địch đập xác chết đồng đội tiến vào căn cứ sâu hơn, lưới đạn hai bên giao thoa dày hơn. Cu Thành có lúc phải dựa vào vách giao thông hào bị hai tai khi pháo địch nổ quá gần. Pháo bớt bắn, cu Thành bỏ hai tay ra nghe ngóng, em bắt đầu cảm thấy hai tay mỗi như tự lúc nào, không xách nổi thùng đạn, em khom mình xuống, chống hai tay trên đất lấy

đầu ủi thùng đạn đi từng bước, từng bước. Khi cái đầu bị ê, cái cổ bị mỗi, em lấy giây buộc vào thùng đạn, cột giây vào eo ếch kéo xềnh xệch theo giao thông hào để tiếp đạn cho cha.

Làm sao trong chiến sự thế giới lại có một chiến trận nào lạ lùng, bi hùng, bi khóc như vậy. Cu Thành tham dự cuộc chiến như một trò chơi, như một trách nhiệm giúp cha mẹ nhật củi, hái rau, xay lúa, giã gạo...

Trời gần sáng, như đã lỡ phóng lao, địch xả lảng lẩn chót mong tràn ngập cứ điếm Ba Tư trước khi mặt trời lên, và họ tung toàn bộ sức lực còn lại tràn lấp mặt các hàng rào phòng thủ. Từ bên tuyến Biệt Động Quân đến tuyến của Địa Phương Quân, lệnh các thẩm quyền như đã hẹn, đồng loạt ra lệnh thổi M72 trực xạ vào các tụ điểm biển người địch... Âm! Âm! Âm!...! Tiếp theo là lưới lửa từ các kháng tuyến dập dày đặc vào làn sóng người bị M72 xé ra từng mảng nhỏ. Làn sóng người cường tập của địch bỗng như khựng lại và tan biến như sóng triều vỡ thành bọt nước dưới chân bờ đá trên bờ Thái Bình Dương những ngày biển động. Địch lui quân “không kèn không trống”, và pháo trên các sườn đồi thưa dần. Mặt trời trốn đạn trong mây ló mặt ra “trình diện” tự lúc nào không hay.

Khi anh Bảy rời ổ súng bước xuống giao thông hào, anh lơ đãng nhìn hai mẹ con, chị Bảy ôm cu Thành ngủ say như chưa từng ngủ, có lẽ từ sau lúc địch rải hàng ngưng tiếng súng vào lúc rạng đông.

Bóng cờ vẫn lộng lộng bay trên căn cứ Ba Tư sau bốn ngày đêm tử thủ! Ba Tư, niềm hãnh diện của những người lính miền Nam, niềm tự hào của Quảng Ngãi... và rồi, hàng loạt huy chương được ban cho những chiến binh kiêu hùng, những cấp bậc được vinh thăng vì công trạng giữ thành... Song, không biết bao nhiêu người nữ binh không có số quân như những người vợ lính chiến đấu bên chồng trong những đêm tử thủ Ba Tư, đã vô tình bị bỏ quên, bị khuất chìm vào quên lãng trong suốt chiều dài của những trang quân sử lẫm liệt, bi hùng trong những tháng năm khói lửa bảo vệ tự do cho phần đất còn lại của Tổ Quốc Việt Nam...

Bắc Phong
Sài Gòn

Ghi chú:

1. Dựng truyện và viết lại từ những dữ kiện thu thập được trên báo cũ và một phần từ tập Chinh Chiến Điều Linh của Kiều Mỹ Duyên. Nếu tôi không lầm, thời gian này tướng Lâm Quang Thi làm tư lệnh Quân Đoàn 1, và ông có đến kháng tuyến Ba Tư... Không biết bao nhiêu người vợ lính đã chiến đấu bên cạnh chồng cho tự do của Tổ Quốc trên khắp các tiền đồn xa xôi... giờ đây còn ai? Và ai còn nhớ đến

những người nữ binh không số quân âm thầm mất chìm trong chiến sử Việt Nam? Trong chiến sử, cũng đã có nhiều tiền đồn Biên Phòng của chúng ta, nhất là ở Cao Nguyên QK2, bị Bắc quân tràn ngập và tàn sát tất cả binh sĩ, vợ con họ... trong cơn say máu hận thù. Vợ con binh sĩ đã sát cánh chiến đấu bên cạnh chồng và cũng chịu chung số phận: hy sinh cho Tổ Quốc.

Đại diện Nhóm Nhà Văn Quân Đội, anh em chiến sĩ QLVNCH, đồng bào, bài viết này viết để nhớ, tri ân và gửi các chị, những người nữ binh không có số quân trên kháng tuyến Ba Tơ, và trên các vùng biên địa Cao Nguyên, một vòng hào quang danh dự của những người sống còn sau cuộc chiến, những chị nay còn sống hay đã chết...

2. Bài viết này trích ra từ tập “Những Trận Đánh Không Tên Trong Quân Sử 2004” (tiếp theo tập 2003) gửi đến quý niên trưởng, quý chiến hữu và anh em... không nhằm mục đích hỗ trợ cho quan điểm rằng những anh em cầm bút gốc quân đội chỉ viết trong một vòng rào cố định kết hoa bằng vinh quang và hào quang của cuộc chiến đấu, dù cuộc chiến đấu bị bức tử; mà chúng tôi chỉ muốn nghiêng cán bút về một chủ đích tích cực và phù hợp hơn thuận chiều với cuộc đấu tranh chung chống bạo quyền Hà Nội.

Chúng tôi, xin minh xác rõ, là phê bình những sai sót trong các đơn vị quân lực, những “hiện tượng” tác động tiêu cực vào cuộc chiến đấu của quân lực (thí dụ như tình trạng tham nhũng, vụ một bà tướng ép bức trung tá Trương Quang Ân ký giấy thổ trách cho bà khi ông còn làm tỉnh trưởng Gia Định và ông quyết liệt từ chối... trong NTDKTTQS2003.../bài viết của Phan Nhật Nam...) hoàn toàn khác xa việc tả chân những hình ảnh “bệ rạc, tệ hại” của một vài cá nhân lẻ tẻ trong tập thể quân lực hàng triệu người mà việc biện luận sai trái không cần đặt ra nữa, vì bản chất của sự việc đã hiển nhiên. Lịch sử đã đi qua, chúng ta không muốn tà quyền Hà Nội đồng hóa một vết lờ nhỏ dưới chân người lính miền Nam thành những ung độc trên khắp cơ thể của QLVNCH. CSVN đã và còn đang làm điều đó cho mục tiêu thâm độc của họ.

Gần 30 năm mất miền Nam, oan khuất của dân tộc, của cuộc chiến vẫn còn giăng mắc trên quê hương, đem tội của mấy ông tướng lên sách báo để bình hầu nhận thêm ra là nếu không có mấy ông này thì Quân Lực còn chiến đấu ngon lành hơn nữa, miền Nam khá hơn và không chừng biến có 75 chuyển sang lộ trình khác... thì có thể chấp nhận được vì yếu tố tích cực của vấn đề; còn việc lôi vài anh em binh sĩ hay sĩ quan cấp nhỏ lên sách báo chỉ vì mấy cái tội “không cần lý giải hay biện minh, không cần đào sâu để rút kinh nghiệm... cho quân lực mai sau”, chúng tôi nghĩ rằng chúng ta không nên làm.

3. Tôi đưa lên net bài vở và những quan điểm trung dung chỉ để mong đóng góp cho việc chung. Tôi không có hàm ý hay ác ý nào đối với quý chiến hữu đồng môn của tôi và quý anh chị em có nhận định khác tôi trong các bài viết hay email qua lại trên Diễn Đàn. Nếu nhận định, cách trình bày và cách viết của tôi thiếu minh bạch và dẫn tới ngộ nhận làm anh em buồn lòng, tôi chân thành tạ lỗi.

Hải Triều
Nhóm Nhà Văn Quân Đội

Nguồn: Internet E-mail by MN Đỗ Như Quyên chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, March 30, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*